

# Όταν η πρωτοπορία γίνεται αυτάρεσκη...

> «On/Of (Life cuts)» από την Πειραματική Σκηνή του ΘΟΚ.

Σκηνοθεσία/σκηνικός χώρος Λέα Μαλένη

Δραματική ομάδα: Αντώνης Γεωργίου, Λέα Μαλένη, Γιώργος Ροδοσθένους, Λίζα Τσαγγαρίδου, και οι ηθοποιοί της παράστασης

Τελική επεξεργασία κειμένου: Λέα Μαλένη

Μουσική τραγουδιών: Γιώργος Ροδοσθένους

Μουσική/Ενορχήστρωση Δημήτρης Ζαβρός

Κοστούμια/Βοηθός σκηνοθέτη: Μόνικα Χατζηβασιλείου

Κίνηση: Λίζα Τσαγγαρίδου, Έλενα Χατζηδάκη

Video Art: Νικολέτα Καλαθά

Σχεδιασμός φωτισμού: Καρολίνα Σπύρου

Παίζουν: Στέλα Φυρογένη, Νεοκλής Νεοκλέους, Ερμίνια Κυριαζή, Γιάννης Λαζαράκης, Χριστιάνα Λάρκου, Μυρτώ Κουγιάλη, Μόνικα Χατζηβασιλείου, Λέα Μαλένη, Υακίνθη Μάκκα.

**ΕΧΩ** την έντονη εντύπωση πως η παράσταση της Πειραματικής σκηνής του ΘΟΚ δεν έπρεπε να ονομάζεται «On/Off» αλλά «In/Out». Αισθάνομαι ότι οι συντελεστές της παράστασης είναι όχι μόνο απλοί κάτοικοι, αλλά και πατριώτες της Χώρας In, αισθάνομαι επίσης ότι δεν ανήκω σ' αυτό το σύνολο και είμαι αθεράπευτα out απέναντι σ' αυτό που είδα στη σκηνή του Αγ Ανδρέα.

Υποκλίνομαι μπροστά στους καλλιτέχνες των οποίων το πείραμα και η πρωτοπορία είναι το προσωπικό τους βάσανο, οι οποίοι γεννάνε με ωδίνες το έργο τους, των οποίων η φαινομενικά ακαταλαβίστικη γλώσσα κρύβει μυστικά και θησαυρούς αν εμείς οι θεατές υποβάλουμε τον εαυτό μας σε οδυνηρή και γλυκιά πνευματική διαδικασία εκμάθησής της.

Η παράσταση της Λέας Μαλένη δεν είναι προϊόν τέτοιου είδους πειραματικής τέχνης. Όταν η πρωτοπορία γίνεται αυτάρεσκη, όταν από το πείραμα φεύγει ο πόνος και η απόγνωση της αληθινής αναζήτη-

σης και μένει η πρόκληση, όταν ο πατριωτισμός στη Χώρα του In γίνεται το συνώνυμο του σνομπισμού προς τους μη μυημένους, τότε το ζητούμενο του πειράματος δεν είναι πια η αλήθεια...

Όσοι γνωρίζουν τη δουλειά των περισσότερων από τους συντελεστές της παράστασης, όπως της Λέας Μαλένη, του Γιώργου Ροδοσθένους, του Αντώνη Γεωργίου, της Στέλας Φυρογένη, του Νεοκλή Νεοκλέους, της Χριστιάνας Λάρκου, της Καρολίνας Σπύρου, της Νικολέτας Καλαθά, αναμένουν πολλά από αυτούς. Όμως στην παράσταση «On/Off» η λέξη «πολλά» πήρε άλλο νόημα. Τα πάντα ήταν πολλά. Θυμηθείτε την έναρξη βασισμένη σε ταυτόχρονη έντονη κίνηση των ηθοποιών, το πολυστιακό μοντάζ των μαζικών σκηνών, την ποσότητα του αφηγηματικού λόγου, τη διάρκεια του έργου. Σωρός από κομματάκια του παζλ. Μα μήπως αυτή είναι η λο-

γική και η τεχνική της παραγωγής; Μήπως έτσι πρέπει να γίνεται το devised theatre, του συλλογικού, βασισμένου στον αυτοσχεδιασμό της ομάδας, στην επί τόπου επινόηση, θεάτρου; Η δική μου απάντηση είναι ότι το ζητούμενο στο κάθε παζλ είναι η σύνθεση της ενιαίας εικόνας που κρύβει το μη αναγνωρίσιμο στα επιμέρους ψηφία νόημα.

Αυτό είναι, που κατά την άποψή μου, δε συνέβηκε στην παράσταση της Λέας Μαλένη. Κι αν μερικά από τα κομμάτια γοήτευαν, αν μερικά από τα «παραθυράκια» έδειχναν να αποτελούν αποσπάσματα από κάποια ενδιαφέροντα χαμένα σύνολα, το ολικό αποτέλεσμα απόγοητεύε, ακριβώς επειδή η σύνθεση δε συντελέστηκε ποτέ, και η πρόσθεση δε μπορούσε να την αντικαταστήσει.

Η τελευταία σκηνή της επικοινωνιακής προσπάθειας μεταξύ δύο κοινωνικά απόκληρων, ενός ανά-

πρου και ενός άστεγου, ήταν οργανωμένη ως κορύφωση της παράστασης, δε διέθετε όμως τη συναισθηματική ενέργεια για να αναιρέσει τις προηγούμενες απορίες. Και ακόμα κάτι. Του πειράματος του πάει αν όχι φτώχεια, τότε η ταπεινότητα, απλότητα, λιτότητα. Τα πλούσια πολυμέσα, οι αλλαγές κοστούμιών, τα «υπόγεια» νερά, γενικά η άνεση με την οποία έγινε η παραγωγή δεν ταίριαζαν ούτε στο επαναλαμβανόμενο θέμα του Περιθωρίου, ούτε στην τεχνική στερεοποίησης των αυτοσχεδιασμών. Δε θέλω να πω ότι ο βασιλιάς ήταν γυμνός, αλλά πρέπει να πω πως ο συλλογικός απόκληρος, περιθωριακός ήρωας του «On/Off» ήταν υπερβολικά ντυμένος. Η πολύ καλή κίνηση των ηθοποιών (Λίζα Τσαγγαρίδου, Ελένη Χατζηδάκη), τα τραγούδια του Γιώργου Ροδοσθένους, ο φωτισμός της Καρολίνας Σπύρου ανήκουν στα θετικά της παράστασης.

**NONA ΜΟΛΕΣΚΗ**